

РЕШЕНИЕ

№ 1891

гр. София, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11617** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс вр. чл. 13 ал.6 от Закона за социалното подпомагане.

Образувано е по жалба на Л. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място],[жк]ул. 659, [жилищен адрес] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022г. на директора на дирекция „социално подпомагане“ – К. село, с която на основание чл. 13 ал.2 от Закона за социално подпомагане/ЗСП/, чл.4 ал.4 и чл.3 ал.3 вр. чл.2 ал.1 от Наредба № РД 07-5 от 16.05.2008г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление /Наредбата/ на жалбоподателя е отказано отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2022/2023г.

Твърди се незаконосъобразност на оспорваният акт. Иска се отмяната му.

Ответната страна – Директор на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като жалбоподателят не отговаря на условието на чл.2 ал.1 от Наредбата. Моли същата да бъде оставена без уважение.

Съдът намира, че жалбата отговаря на изискванията за форма, съдържание и приложения, подадена е в срока по чл. 13 ал.6 от ЗСП от активно легитимирано лице, поради което е допустима.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните, приложимият закон и събраните по делото и в рамките на административното производство доказателства съдът съобрази:

Производството е започнало по заявление-декларация № ЗСП/Д-К-КС/1806 от 31.08.2022г., подадено от Л. С., за отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2022/2023г. При проверка редовността на заявлението е прието, че от външна страна същото отговаря за нормативните изисквания и подлежи на разглеждане по същество.

За да постанови отказ за предоставяне на заявената подкрепа ответника е посочил, че средномесечният доход на семейството на заявителя за периода от февруари 2022г. до юли 2022г., е в размер на 932,80лв., с което надвишава диференцирания доход за отопление от 408.00лв. определен за лице с трайно намалена работоспособност 90 и над 90% и за съвместно живеещи съпрузи. Поради това органа е приел, че заявителят не отговаря на изискването на чл.2 ал.1 от Наредбата и на основание чл.13 ал.2 от ЗСП е постановил обжалвания отказ.

Обжалваната заповед е постановена от компетентен орган, в изискуемата форма /арг. чл.13 ал.2 ЗСП/, при излагане на задължителни съобразно чл.13 ал.3 от ЗЗСП мотиви съответстващи на изискването на чл.59 ал.2 т.4 от АПК /позволяващи да се разбере волята и фактическите установявания на органа, при формирането и/. Във връзка с преценката за съответствието на акта с материалния закон и целта на закона, съдът съобрази:

По силата на чл.12 ал.1 от ЗСП социалните помощи биват месечни, целеви и еднократни, като сред целевите помощи спада и помощта за отопление.

Съгласно текста на ал.4 на чл.12 от закона - условията и редът за отпускането, изплащането, изменянето, спирането, възобновяването и прекратяването на социалните помощи се уреждат с правилника за прилагане на този закон с изключение на целевите помощи за отопление, които се уреждат с наредба на министъра на труда и социалната политика. Законодателят не дава регламентация на правоотношението, а създава възможност същото да бъде регулирано на подзаконово ниво чрез посочената Наредба.

В хипотезата на чл.2 ал.1 от Наредбата административния орган действа в условията на обвързана компетентност. Поради това, при преценка материалната законосъобразност на акта, от решаващо значение е именно наличието на фактите визирани в хипотезата на приложената разпоредба.

Правилно, при разглеждане на подаденото от г-н С. заявление, административният орган е отчетел периода от м. февруари 2022г. до м.юли 2022г. като шестмесесен период предхождащ месеца на подаване на заявлението.

Правилно, също така, с оглед данните по делото, органа е установил, че заявителят отговаря на условията на чл.10 от ППЗСП, като той заедно със съпругата му обитават едностайно помещение срещу заплащане на наем на посоченият в заявлението адрес и при липса на останалите отрицателни предпоставки съобразно текста на чл.10 и чл.11 от Правилника.

По силата на чл.2 ал.4 от Наредбата, базовият доход за отопление/Б./ се взема като основа за определяне на диференцирания доход/ДДО/ за отопление.

Съгласно пар.1 от ДР на Наредбата, при прилагането и се спазва § 1 от ДР на ППЗСП, на което основание и при изчисление на средномесечният доход на семейството, административният орган е приложил пар.1 ал.1 т.9 б „а“ и б. „к“ от ДР на ППЗСП.

В настоящият казус безспорно е установено, че жалбоподателят живее със съпругата си /видно от подаденото заявление-декларация/, поради което и спрямо подаденото заявление приложим е коефициента от 1.00 от Б. за всеки един от съвместно живеещи

съпрузи /арг. чл.2 ал.5 т.5 от Наредбата/. Съгласно хипотезата на т.20, ал.5 от Наредбата, за лице с трайно намалена работоспособност 90 и над 90 на сто /на каквото условие също отговаря жалбоподателя/, коефициентът се определя като – 1,72 от Б.. В този смисъл и с оглед текста на ал.6 на посочената норма приложим е по-високият коефициент, а именно – 1,72 от Б.. Този индекс е приложил ответника спрямо преценката на дохода на заявителя, а по отношение дохода на неговата съпруга – множителя по чл.2 ал.2 т.5 Наредбата.

Съдът счита, че осъщественото изчисление на формираният от съпрузите доход е незаконосъобразно, тъй като нормата на пар.1 ал.1 т.9 б.“а“ от ДР на ППЗСП е в пряко противоречие с чл.1 ал.2 т.1 от ЗСП прокламиращ подпомагане на гражданите, които без помощта на друго не могат да задоволяват своите основни жизненни потребности; с нормата на чл.1 ал.2 т.2 от ЗСП прокламираща укрепване и развитие на обществената солидарност в трудни житейски ситуации, както и с изискването за индивидуален подход и оценка на потребностите на лицата, съобразно чл.1 ал.3 от с.з. Същата е дискриминационна по своя характер в нарушение на чл.14 от ЕКПЧОС и в нарушение на изр.последно от преамбюла, чл. 51 ал.1 и чл.19 ал.4 от Конституцията на Република България.

Посочените разпоредби на чл. 1 ал.2 т.1, т.2 и ал.3 описващи целите на закона, всъщност извеждат основните негови принципи, в съответствие с които следва да бъде и цялата нормативна регламентация на правоотношенията в областта на социалното подпомагане. Опростено прочетена нормата на чл.1 ал.2 т.1 от ЗСП не оставя място за съмнение, че законът идва, за да подпомогне задоволяването на основни жизненни потребности, в който контекст е и предвидената целева помощ за отопление съгласно Наредбата. Законът изисква ясно да бъдат отчетени възможностите на лицата и семействата за задоволяване на жизнените им потребности, при това, чрез индивидуален подход и комплексна оценка, като при установена липса на такава възможност да бъде приложена съответната мярка на социално подпомагане.

В унисон с изложеното е и прокламираната в т.2 на ал.2 от чл.1 от ЗСП житейска солидарност, която се реализира чрез подпомагане, съобразно видовете помощи, в частност – целевата помощ за отопление.

Субсидиарно приложимата разпоредба на пар.1 ал.1 т.9 б.“а“ от ДР на ППЗСП предвижда размера на дохода да се изчислява чрез брутния приход от трудова дейност, през която призма да се осъществена оценката на имущественото състояние на лицата и семействата, с оглед възможността сами да задоволяват основните си жизненни потребности.

В конкретният казус се установява, че заявителят е лице с инвалидност, отговряща на изискването 90 и 90 на сто, като успоредно с това той разполага с 22г. осигурителен стаж формиран преди настъпване на инвалидността, като понастоящем получава инвалидна пенсия в размер на 186лв. месечно. Неговата съпруга, г-жа С., работи по трудово правоотношение, на пълен работен ден, срещу сумата от 700лв/за месеците февруари и март и 770лв. за месеците от април до юли, включително/, брутен месечен доход. Други доходи съобразно пар. 1 т.9 от ПЗСП нямат. Двамата живеят под наем в едностайно помещение, със статут на офис, за който заплащат сумата от 330лв., без в посочената стойност да са включени режийните разходи. Съпоставяйки нормативно предвиденият брутен размер на дохода на семействата спрямо по-високият коефициент по чл. 2 ал.5 т.20 от Наредбата, административният орган е установил

превишаване на доходите на семейството над изискуемият максимум за отпускане на еднократна помощ. С други думи – установена е възможност на семейството да задоволява основните си жизнени потребности.

Съдът е длъжен да обърне внимание върху факта, че разликата между brutния и нетния размер на трудовият доход не представлява сума с която лицата могат да се разполагат свободно, още по-малко да задоволяват свои жизнени потребности. От brutния размер на трудовото възнаграждение на приспадане подлежат задължителните вноски за данък и социално осигуряване.

Съгласно чл. 14. ал.1 от ЗДДФЛ с данък върху общата годишна данъчна основа се облагат доходите по глава пета, придобити през данъчната година, с изключение на доходите от стопанска дейност като едноличен търговец и на доходите от друга стопанска дейност по чл. 29а. Съгласно Глава Пета, чл. 24. ал.1 от ЗДДФЛ, облагаемият доход от трудови правоотношения е трудовото възнаграждение и всички други плащания в пари и/или в натура от работодателя или за сметка на работодателя, с изключение на доходите, посочени в ал. 2/ваучери за храна, безплатна храна, специално работно облекло и лични предпазни средства и т.н./.

По силата на чл.25 ал.1 от ЗДДФЛ, годишната данъчна основа за доходите от трудови правоотношения се определя, като облагаемият доход по чл. 24, придобит от данъчно задълженото лице през данъчната година, се намалява с удържаните от работодателя задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице, по реда на Кодекса за социално осигуряване и на Закона за здравното осигуряване, както и с внесените в чужбина задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице.

Алгоритъмът по чл.42 от ЗДДФЛ регламентира как се определя данъка за доходи от трудови правоотношения при авансово, а текста на чл.48 и чл.49 от с.з. при годишното облагане.

Следва да се посочи още, че данъка върху дохода от трудови правоотношения се декларира, удържа и внася от работодателя.

От дотук изложеното следва несъмненият извод, че от получаваното брутно трудово възнаграждение, първо се удържат задължителните осигурителни вноски, които са за сметка на работника/служителя, а след тях се начислява и внася данък върху дохода.

Посочените разпоредби са императивни по своя характер, като всяко работещо по трудов договор лице няма право на избор дали да внесе или да не внесе посочените вноски.

В този смисъл, brutният размер на възнаграждението представлява финансова величина, която остава извън патримониума на трудещото се лице. Задължителните данъци и осигурителни вноски се заплащат от негово име и за негова сметка, но не по негова воля и преценка. Тези удръжки отиват за задоволяване обществени потребности на държавата, които обаче не са тъждествени на основните жизнени потребности на индивида. Иначе казано - brutният размер на възнаграждението не задоволява основни жизнени потребности на лицата, а задоволява основни техни задължения към държавата. Жизнените потребности могат да бъдат задоволени едва с остатъчната сума, която представлява нетният им доход.

Сумата, представляваща разлика между brutния и нетния трудов доход на едно лице, следва своето законово предназначение - задоволяване потребностите на държавата – реализиране приходи от данъци /върху доходите на физическите лица/ и развитие на

системата на социалното осигуряване и подпомагане /осигуровки/. Така практически държавата, посредством органите на социалното подпомагане, преценява правото на лицата на социално подпомагане на базата на доход, от който обаче удържа средства, за да осъществява социалното подпомагане/виж как се формират средствата на държавата за социално подпомагане/.

Както по-горе бе споменато - средствата за данъци и осигуровки които се удържат от трудовото възнаграждение дори не достигат до работещите по трудово правоотношение лица, същите се удържат още при източника.

Аналогична е и конструкцията при самоосигуряващите се лица, хипотеза различна от тази в настоящият казус, поради което не следва да бъде анализирана, но следвайки вече възприетата линия на разсъждение следва да се посочи единствено, че макар по отношение на тази категория работещи закона да не са налице удържки при източника /лицата сами следва да внесат дължимите данък и осигуровки/, то при фактическо неплащане към държавата лицата не се освобождават от задължението, същото е дължимо, а неплатената сума подлежи на олихвяване под формата на публични задължения.

От своя страна обаче, ЗСП ясно изисква на преценка да бъде подложена възможността за задоволяване на жизнените потребности на лицата. Ето защо като е взел brutният размер на трудовите възнаграждение, вместо нетният приход от трудова дейност, МТСП е допуснал пряко нарушение на ЗСП.

Действително, нормативната делегация на реда и условията за регламентиране изплащането на еднократни помощи, при липса на изрична законова уредба, не позволява да бъде установено дословно текстово противоречие при съпоставка на законов и подзаконов текст. Противоречието между подзаконов нормативен акт и акт от по-висш ранг – закон и Конституция обаче, може да бъде установено не само с оглед буквата, но и с оглед духа на закона. И това обстоятелство е налице и понастоящем.

Извън анализиранията постановка в контекста на ЗСП, то още в преамбюла на действащата Конституция е заложен стремежът към създаване на социална държава, /изр. пето, предл.последно от КРБ/.

Този стремеж на ниво Върховен закон се визира в текста на чл.51 ал.1, съгласно който гражданите имат право на обществено осигуряване и социално подпомагане.

Посочената разпоредба на КРБ не съдържа достатъчно конкретика в себе си, така че да отговаря на условието за непосредствено действие съгласно чл.5 ал.2 КРБ,респ. същата следва да бъде развита на законодателно ниво.

Успоредно с това, стремежът към създаване на социална държава намира отражение и в нормата на чл.19 ал.4 изр.предпоследно от Основния закон, по силата на която - законът създава условия, редом с другото и за постигане на социален напредък. В светлината на конкретният казус тази норма носи достатъчно яснота и конкретика за да бъде непосредствено приложена и като следствие – да ограничи действието на пар.9 от ППЗСП.

Социалното изключване, каквото очевидно се постига с предвиденият в ППЗСП механизъм не може да бъде средство и способ за социален напредък. Отричайки възможността на правоимащите лица да получават еднократна помощ за отопление, предвид факта, че brutният размер на трудовите им доходи надхвърля нормативно-определения минимум при все, че лицата не могат да задоволяват свои жизнени потребности с този brutен размер, а само с нетния си приход, правилникът

създава предпоставки за социално изключване, с което опорочава не само законата, но и конституционната цел на държавата.

Бидейки чужд на всякакво отклонение от стриктно нормативно разписаното, съдът все пак ще си позволи да отбележи, че държавата и администрацията привидно застават за целта – постигане на социална държава и социален напредък, докато всъщност приемат и застават зад антисоциални, по своята същност, разпоредби.

И доколкото посочената постановка е обърната основно към данъчното законодателство, то след като лицето е изпълнило своето задължение за внасяне на данъчни и осигурителни вноски/не по негова воля, но от негово име и за негова сметка – от работодателя/, то тези средства, веднъж платени към държавата не следва да бъдат използвани за нормативен ориентир при преценка на имущественото му състояние. Най-малко, защото законът изисква социалното подпомагане да се осъществява с оглед индивидуалните необходиминости и при индивидуален подход към всеки отделен човек. Заплащането на данъци обаче не е индивидуална конструкция, а общовалидно задължение. И в този смисъл брутният размер на дохода е неотносим към възможността за задоволяване на основни жизнени потребности.

В своята практика Конституционния съд е имал възможност да постанови, че „Принципът на социалната държава, прогласен в Преамбюла на Конституцията, е присъщ на съвременната демократична и правова държава. Социалната функция на държавата се осъществява чрез преразпределение на тежестта за направените разходи (виж Решение № 13 от 15.07.2003 г. по конст.дело № 11/2003г.)

В Решение № 10 от 13 септември 2012г. по конст.дело № 15/2011г. на КС е посочено, че: „Социалната функция на държавата се възприема като преразпределяне на тежестта на направените разходи (Решение на КС № 13 от 2003 г. по к.д. № 11/2003 г.; Решение на КС № 8 от 2012 г. по к.д. № 16/2011 г.), което цели да осигури на всеки слой от населението икономически и културен екзистенц на умерено ниво... Социална е държавата, която се стреми възможно най-добре да вгради принципа за социалната справедливост в законодателството и управлението. Съвременният конституционализъм издига постулата за социалната държава до основно начало на демократичната и правова държава. И за да не остане само като бланкетна формула и социално-карикативно определение без реално съдържание, от закрепването му като конституционен принцип се извежда задължение за носителите на властта в държавата да предприемат активни и ефективни действия за постигане на социална справедливост и социална сигурност...В Конституцията „социалната държава” е основно начало и рамката, в която се вмести социалната закрила“.

За разлика от личните основни права, същността на основните права в социалната сфера се изразява в „искане за позитивни действия в социалната сфера от страна на държавата и за съпричастност в нейните постижения ; затова тези права са наричани „съпричастни” и „позитивни”. Те могат да бъдат реализирани само ако държавата предприеме необходимите и очаквани мерки и създаде условия и гаранции“ (виж Решение № 2 от 04 април, 2006 г. по конст.дело № 9/2005г.;).

В процесната хипотеза обаче, законодателят/МТСП/ е създал бариера срещу искането за позитивни действия от държавата изразяваща се в противопоставяне на доходи, с които лицата не разполагат, като числител за определяне индивидуалната им възможност за задоволяване на основни жизнени потребности. С което е ограничил сам възможността на държавата да осъществи дължими позитивни действия спрямо правоимащите лица.

„За реализацията на правото на обществено осигуряване и социално подпомагане, което представлява проекция на принципа на социалната държава, законодателят следва да приеме конкретни мерки, с които да съдейства, да създава условия и организация на такава социална система в държавата, която в най-голяма степен да гарантира социална справедливост и социална сигурност...

Социалните услуги са обществено полезна дейност, която е неразривно свързана с реализацията на основното право на гражданите на социално подпомагане. Те имат за предмет адресиране на широк кръг проблеми на индивида, които влошават или осезателно застрашават неговото качество на живот. Целта им е да осигурят помощ и подкрепа на уязвими лица със специфични нужди...

Качеството на живот е емпирична категория, която няма стриктна дефиниция в никое законодателство или доктрина, защото смисълът ѝ носи строго индивидуални характеристики. Последниците от влошаването му обаче са видими във формата на страдание и/или социално изключване (незабавно или в обзрима перспектива)“ /виж решение № 9 от 14 юли 2020г. по конст.дело № 3/2020г./

В заключение, съдът счита, че социалното подпомагане по своята същност предполага предоставяне на привилегии на уязвима категория лица, а не поставянето на ограничения пред тях. Бидейки ограничителна по своя характер, разпоредбата на пар.1 ал.1 т.9 б.“а“ от ДР на ППЗСП се намира в пряко противоречие с чл.1 ал.2 т.1 и т.2 от ЗСП, ограничава възможността да бъде извършена индивидуална оценка на личното положение на лицата и на възможността им да задоволяват основни жизнени потребности. Нормата създава предпоставка за социално изключване, а не са социален напредък и компрометираща възможността за солидарност на обществото с една особена категория – т.нар. работещи бедни и лицата в неравностойно положение. В този смисъл същата е в нарушение на изр.последно от Преамбюла, чл.51 ал.1 и чл.19 ал.4 изр.последно от Конституцията на Република България.

По силата на чл. 15 ал.1 от ЗНА, нормативният акт трябва да съответства на Конституцията и на другите нормативни актове от по-висока степен. Ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен акт/ал.3 на същата норма/. С оглед изложеното текста на пар.1 ал.1 т.9 б.“а“ от ДР на ППЗСП следва да се остави неприложен.

На следващо място, съдът приема, че посочената норма е дискриминационна по своя характер. Същата създава привидно равнопоставеност като третира еднакво една категория субекти – лицата с доход от трудово правоотношение. През призмата на ЗСП обаче не трудовоправният статус на лицата е техният общ, съпоставим белег, а техните основни жизнени потребности. В този смисъл нормата осъществява дискриминация по отношение на основните жизнени потребности на лицата, които се трудят, спрямо жизнените потребности на лицата, които изобщо не осъществяват трудова дейност. Съдът не може да приеме, че работещият няма същите основни жизнени потребности, като неработещият. Всъщност, извън индивидуалната необходимост от развитие и реализация, именно задоволяването на жизнените нужди стои в основата на полагането на труд.

По смисъла на пар.1 т.1 от ДР на ЗСП "Основни жизнени потребности" са достатъчно храна, облекло и жилище, съобразно социално-икономическото развитие на страната. Работещият има не по-малко нужда от храна, облекло и жилище от неработещият. А в контекста на настоящият спор и приложното поле на Наредбата - от отопление.

В своята практика, ЕСПЧ е имал възможността да установи приложимост на разпоредбите на Конвенцията по отношение на спорове, свързани със социални въпроси, включително производства, свързани с обезщетения за социално осигуряване (решение от 26 май 1986г. по дело *Feldbrugge v. the N.* жалба no. 8562/79), в т.ч. без плащане на вноски (*Salesi v. I.*), социални помощи и настаняване (*Fazia A. v. T. U. K.*, § 58 -59), както и производства относно задължителни социалноосигурителни вноски (*Schouten and Meldrum v. the N.*)

Съгласно чл.14 от Конвенцията упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак.

В този смисъл нормата на пар.1 ал.1 т.9 б. "а" от ДР на ППЗСП е в нарушение на чл.14 от ЕКПЧОС, тъй като допуска осъществяване на дискриминация по отношение на работещите лица /отчитайки брутния размер на доходите им/ спрямо незааетите лица, с което ограничава възможността по отношение на първата група лица да бъде извършена реална преценка на финансовите възможности за задоволяване на основни жизнени потребности.

Ето защо, като е приел привидно неутрална разпоредба, законодателят всъщност е регламентирал една дискриминационна ситуация, която не следва да се поддържа в правния мир. Ясно следва да се подчертае – нормата на ППЗСП идва да обезпечи не трудово-правния статус на лицата, същата не е приета в доразвитие на трудовото законодателство на страната. Разпоредбата следва да обезпечи реда и условието на преценка на основните жизнени потребности, по обективен критерий – възможност на индивида да ги задоволява сам. И доколкото средствата получавани от трудов доход представляват средства за живот, то същите не могат и не следва да бъдат отчитани в размер, който не служи за жизнени потребности на лицата, а на основни потребности на държавата, като по този начин се огранича възможността реално да се изчисли финансовото състояние на индивида.

И което всъщност е парадоксално, докато държавата все пак създава предпоставки за социален напредък /доколкото може/ и интегриране на неработещите лица без доходи, то тя отрича тази възможност по отношение на работещите лица, от които всъщност реализира приходи /данъци и социални вноски/, за да осъществява същите тези социални плащания. И посочената постановка е пряко следствие от визираната разпоредба на ППЗСП.

С оглед изложеното оспорваната Заповед следва да се отмени, а преписката по подаденото заявление от жалбоподателя да се изпрати на административния орган.

Липсата на конкретен текст в Закона за социалното подпомагане и действащата Конституция определят как следва да формира понятието „доход“, в частност – от „трудова дейност“ при преценка имуществото на лицата с оглед правото им на еднократна помощ за отопление, не представлява проблем пред съда и администрацията за разрешаване на конкретния спор при новото разглеждане на подаденото от г-н С. заявление. По своята същност дохода от трудово правоотношение бива брутен и нетен /чисто разполагаеми средства/. След като вече е установено, че брутния размер на доходите е в нарушение на закона, то след отмяната на акта и връщане на преписката на администрацията за ново произнасяне, компетентният орган следва да осъществи анализа си през призмата на нетния доход

на семейството от трудова дейност. Т.е. с оглед чисто разполагаемите средства, след приспадане на всички дължими и удържани по закон /т.е. не по волята на свободно разпореждане на лицето/ суми за данъци и вноски с публичен характер.

Следва да се посочи още веднъж – административния орган не разполага с възможност да прецени противоречие между норма от подзаконов нормативен акт с разпоредба от по-висш нормативен порядък и същият действа в условията на обвързаност от разпоредбата. Ето защо, след като съдът поема отговорност да установи противозаконният характер на разпоредбата, административният орган с оглед принципа на правовата държава и задължителният характер на указанията на съда съобразно чл.173 ал.2 от АПК, следва да осъществи последващите си задължения и може да се счита свободен да определи справедливо размера на трудовите доходи на семейството на заявителя, през която призма да ги съпостави с диференцирания доход за отопление. При новото произнасяне, административния орган не следва да се счита задължен да застава зад привидно законосъобразни норми с които се манифестира преследване на социални цели, но същевременно се постига антисоциален по своята същност резултат, нещо повече – отича се изобщо възможността да бъде постигната каквато и да била социална цел.

Фактът, че съда не разполага с правомощие да измени акта или да замени мотивите на решаващия орган, обуславя извода, че в рамките на настоящето производство не следва да се извършва установителна дейност какъв би бил дохода на съпрузите при преизчисление съобразно възприетите критерии, респ. да съпостави същите с базовия, респ. диференцирания доход за отопление.

С оглед всичко изложено, оспорваният акт следва да бъде отменен като материално незаконосъобразен, следствие от допуснато нарушение на производствените правила при изчисляване на дохода на семейството на заявителя въз основа на незаконосъобразен показател. Преписката следва да се изпрати на компетентният орган за ново произнасяне при спазване указанията дадени с мотивите на настоящото решение. Предвид факта, че новото произнасяне предполага установителна дейност и разпоредително волеизявление на органа, осъществими на базата на вече събрани и налични факти, данни и документи, то с оглед нормата на чл.174 от АПК съдът следва да определи срок от две седмици от получаване на преписката за приключване на административното производство.

С оглед изложеното и на основание чл. 173 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, 74състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

ИЗПРАЩА заявление-декларация № ЗСП/Д-К-КС/1806 от 31.08.2022г., подадено от Л. С. за отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2022/2023г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село за ново произнасяне съобразно указанията, дадени с мотивите на съдебния акт.

ОПРЕДЕЛЯ двуседмичен срок за произнасяне по заявлението, който започва да тече от датата на получаване на преписката от административния орган.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: